

Sygn. akt I C 2092/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2020r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska

po rozpoznaniu w dniu 02 października 2020r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Gminy M. S.**

przeciwko (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powódki Gminy M. S. kwotę 12 982,03 zł (dwanaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2013r. do 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

II. oddala powództwo w pozostałej części.

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.834,20 zł (trzy tysiące osiemset trzydzieści cztery złote dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska

Sygn. akt I C 2092/14

UZASADNIENIE

Gmina M. S. pozwem wniesionym w dniu 7 stycznia 2014r. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwoty 15.636,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 grudnia 2012r. do dnia zapłaty, a nadto kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazując, iż powódka jest właścicielem nieruchomości gruntowej, składającej się z działki numer (...) obręb 168 D., położonej w S. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...). Powódka podała, że na przedmiotowej nieruchomości w dniu 4 czerwca 2009r. był umieszczony jednostronny nośnik reklamowy o wymiarach 6m x 3m, na którym widniała nazwa firmy (...) Sp. z o.o. W toku czynności służbowych powódka uzyskała informację, iż ekspozycja reklamy w tym miejscu była podczas kolejnych wizji w dniach 4 kwietnia 2012r., 24 stycznia 2012r., 20 lutego 2012r. i jest prowadzona na podstawie umowy zawartej ze spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., przy czym w razie naruszenia praw osób trzecich, spółka pozwana przejmie na siebie wszelkie rozliczenia z tytułu roszczeń. Powódka wskazała, iż na etapie wymiany korespondencji pozwana przyznała, że wynajęła sporną nieruchomość (...) Sp. z o.o. Powódka wysokość swojego żądania oparła na podstawie gminnych stawek ustalonych do celów reklamowych określonych w Zarządzeniu Nr 488/08 Prezydenta Miasta S. z dnia 7 listopada 2008r. w sprawie udostępniania nieruchomości w celu umieszczania reklam i oznaczeń przedsiębiorcy. Podała, że stawki te

zostały podtrzymane w zarządzeniu nr 549/09 z dnia 18 listopada 2009 r. oraz w zarządzeniu nr 555/10 z dnia 5 listopada 2010r. Powódka wskazała nadto, iż dwukrotnie wezwała (...) Sp. z o.o. do zapłaty kwoty 15.636,68 zł, jak również wezwanie skierowała do pozwanej, jednak należność nie została uiszczona, co uzasadniało wytoczenie powództwa za korzystanie z nieruchomości powoda bez jakiegokolwiek tytułu prawnego. Jako podstawę swojego roszczenia wskazując art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt I Nc 49/14 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie z dnia 04 marca 2014r. (k.89-90) od niniejszego nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła go w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości. Nadto zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, iż zaprzecza wszystkim wyraźnie nie przyznanym twierdzeniom powódki i kwestionuje roszczenie co do zasady i wysokości. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji biernej, podając, iż wbrew twierdzeniom pozwu pozwana nie korzysta, ani nie korzystała z nieruchomości powoda w okresie wskazanym w pozwie, nadto z załączonej dokumentacji wynika, że nośnik jest własnością (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Pozwana zaprzeczyła, by kiedykolwiek zajmowała nieruchomość pod własne urządzenia oraz w inny sposób wchodziła w posiadanie nieruchomości. Pozwana zakwestionowała możliwość działania przez nią w złej wierze. Podniosła, iż zawarcie umowy z C. C. w dniu 1 listopada 2011r. nastąpiło w dobrej wierze pozwanej odnośnie praw własnościowych nieruchomości i uprawnienia do zawarcia takiej umowy. Pozwana zakwestionowała również wyliczenia powódki odnośnie wysokości roszczenia i długości okresu. Podniosła, iż nie może zostać nadto obciążona odsetkami za okres sprzed wezwania do zapłaty z dnia 12 czerwca 2013r.

Powódka w piśmie z dnia 30 czerwca 2014r. (k.113-116) ustosunkowała się do sprzeciwu pozwanej i wskazała, że korzystanie z nieruchomości przez (...) Sp. z o.o. nie wpłynęło na samoistność posiadania pozwanej. Podważyła stanowisko pozwanej w zakresie braku legitymacji biernej w sprawie, wskazując iż przysługuje ona nie tylko podmiotowi, który w sposób widoczny korzystał z nieruchomości. Bezasadnym w ocenie strony powodowej są twierdzenia, iż nigdy nie zajmowała nieruchomości powódki pod własne urządzenia czy nośniki reklamowe, ani w inny sposób nie wchodziła w posiadanie nieruchomości stanowiącej własność powódki, bowiem stoją w sprzeczności ze stanowiskiem pozwanej wyrażonym w korespondencji, gdzie twierdziła iż pozostawała w błędnym przekonaniu, iż kwestie prawne własności terenu, na którym znajdował się nośnik reklamowy zostały uregulowane. Natomiast błędne przekonanie w tym zakresie spowodowało wynajęcie podmiotowi trzeciemu tego terenu. Powód podał, iż dokonał wyliczenia w sposób wyrażony w pozwie i dołączonych do niego załącznikach.

W toku postępowania strony podtrzymał swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Gmina M. S. jest właścicielem nieruchomości gruntowej, składającej się z działki numer (...) obręb 168 D., położonej w S. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...).

Dowód:

- wydruk z internetowej przeglądarki KW nr (...) k.10-14,

- wyciąg z bazy ewidencji gruntów i budynków k. 15.

W dniu 4 czerwca 2009r. pracownik powoda Inspektor M. D. stwierdziła, że na w/w nieruchomości został umieszczony jednostronny nośnik reklamowy o wymiarach 6m x 3m, widniała na nim nazwa firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (napis: C. C.). Kolejne wizyty miały miejsce w dniach: 4 stycznia 2012r. , 24 stycznia 2012r., 20 lutego 2012r. w trakcie których pracownik stwierdził, że nośnik reklamowy nadal znajduje się na nieruchomości.

Pismem z dnia 26 stycznia 2012r. skierowanym do powódki w odpowiedzi na jej pismo z dnia 9 stycznia 2012r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. poinformowała, iż w sprawie roszczeń dotyczących nieruchomości, położonej w S. przy ul. (...) wyjaśniła, iż ekspozycja reklamy jest prowadzona na podstawie umowy zawartej z firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Zgodnie z zaś z jej zapisami, w przypadku gdy ta umowa narusza prawa osób trzecich w odniesieniu do przedmiotu najmu, firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. przejmuje na siebie wszelkie roszczenia. Nadto, iż zawiadomiła ją o roszczeniach względem w/w nieruchomości.

Pismem z dnia 30 stycznia 2012r. powódka wezwała (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do usunięcia jednostronnego nośnika reklamowego o nr identyfikacyjnym (...). (...) oraz zapłaty należności z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości gminnej do celów reklamowych w wysokości 15.636,48 zł za okres od 4 czerwca 2009r. do 24 stycznia 2012r. w terminie 14 dni od otrzymania pisma pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w odpowiedzi z dnia 09 lutego 2012r. wskazała ponownie, iż ekspozycja reklamy jest prowadzona na podstawie umowy zawartej z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz zgodnie z zapisami umowy, w przypadku gdyby umowa naruszała prawa osób trzecich w odniesieniu do przedmiotu najmu, firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. przejmuje na siebie wszelkie roszczenia.

Powódka w piśmie z dnia 14 marca 2012r. wezwała (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. do pisemnego złożenia wyjaśnień w przedmiotowej sprawie oraz wykazania tytułu prawnego do terenu, na którym został posadowiony nośnik reklamowy do dnia 23 marca 2012r pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Niniejsze pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 20 marca 2012r.

Pozwana Spółka ustosunkowała się do niniejszego pisma wskazując, iż na skutek błędu w procedurach i wytycznych lokalizacyjnych popełnionych przez jej pośrednika na terenie S. w przekonaniu o słuszności swojego postępowania i mając informacje o działaniach związanych wypełnieniem formalności własnościowych na w/w terenie został on wynajęty od dnia 1 listopada 2012 r. pod nośnik 6x3 m dla firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Po ustaleniu faktów świadczących o tym, że przedstawiciel, z którego usług i wiedzy korzystali, iż wprowadził ich w błąd nośnik został zdemontowany w dniu 2 lutego 2012r. W piśmie została wskazana błędna data wynajęcia nośnika w zakresie roku. Powinna być data 1 listopada 2011r.

Dowód:

- dokumentacja fotograficzna k. 16-17,19-23,k.25, k.27,k.46,***
- wydruk mapy k.47,***
- pismo powódki z 9.01.2012r. z potwierdzeniem nadania k.57-58,***
- wykaz wyjść służbowych k.18,k.24, k.26,k.28,***
- pismo z 26.01.2012r. k.29,***
- pismo powódki z 30.01.2012r. k. 30, ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k.44-45,***
- pismo z 09.02.2012r. k.31,***
- pismo powódki z 14.03.2012r. k.32, wraz z potwierdzeniem odbioru k.48-49,***
- pismo pozwanego k. 33.***

Pismem z dnia 17 lipca 2012r. Gmina M. S. skierowała do (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kolejne wezwanie do zapłaty żądanej kwoty. Po uprzednim wezwaniu z dnia 01 marca 2012r., z dnia 18 maja 2012r. i z dnia 29 czerwca 2012r. W odpowiedzi z dnia 9 sierpnia 2012r. niniejsza spółka podtrzymała swoje stanowisko o braku podstaw obciążenia jej

tą należnością, bo z terenu przy ul. (...) w S. korzystała w dobrej wierze, na podstawie umowy zawartej z (...) sp. z o.o. z siedzibą w K..

Pismem z dnia 12 czerwca 2013r. powódka wystosowała w stosunku do pozwanej spółki przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 15.636,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 lutego 2012r. do dnia zapłaty, wynikające z posadowienia na nieruchomości Gminy M. S. jednostronnego nośnika reklamowego w okresie od 4 czerwca 2009r. do 24 stycznia 2012r. w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej spółce w dniu 17 czerwca 2013r. W odpowiedzi na niniejsze wezwanie w piśmie z dnia 24 czerwca 2013r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. podniosła, że z wezwania nie wynika podstawa prawna roszczenia, nie dołączono do niego żadnej dokumentacji potwierdzającej istnienie roszczenia i jego wymagalności (m.in. faktura VAT). Spółka stwierdziła, iż z pisma nie wynika sposób naliczenia kwoty ani ustalenia daty, od której mają być naliczane odsetki za zwłokę.

Dowód:

- pismo powódki z 17.07.2017r. wraz z potwierdzeniem odbioru k.50-51, k.64-65,

- wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 53-54, k.70-71, k.73-74, k.75-76,

- pismo z 9.08.2012r. k.52,

- potwierdzenie salda k. 55, 77,

- pismo z 04.06.2012r. k.62,

- pismo z 11.07.2012r. k.63,

- pismo z 9.08.2012r. k.66,

- przedsądowe wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem odbioru k. 78-80,

- pismo pozwanej z 24.06.2013r. z potwierdzeniem nadania k. 96-97.

Wysokość roszczenia powódka obliczyła na podstawie Zarządzenia Nr 488/08 Prezydenta Miasta S. z dnia 7 listopada 2008r. w sprawie udostępniania nieruchomości w celu umieszczenia reklam i oznaczeń przedsiębiorcy wraz z załącznikami nr 1 i 2 oraz Zarządzenia Nr 573/11 Prezydenta Miasta S. z dnia 21 listopada 2011r. w sprawie udostępniania nieruchomości w celu umieszczenia reklam i oznaczeń przedsiębiorcy wraz z załącznikami nr 1 i 2.

Dowód:

- zarządzenie Nr 488/08 i Nr 573/11 z załącznikami k. 34-43.

Nośnik reklamowy zainstalowany na nieruchomości gruntowej składającej się z działki numer (...) obręb 168 D., położonej w S. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...) stanowił własność (...) sp. z o.o. siedzibą w W.. Na mocy umowy najmu z dnia 30 czerwca 2008r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. (wynajmujący) oddał do użytkowania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (najemcy) powierzchnię terenu przy ul. (...)/ Sanatoryjna w S. w celu zainstalowania nośnika reklamowego o wymiarach 6x3 m. Wynajmujący oświadczył, że jest administratorem wyżej wskazanego terenu i w przypadku gdyby umowa naruszyła prawa osób trzecich w odniesieniu do przedmiotu najmu przejmie na siebie wszelkie roszczenia, a najemca nie poniesie z tego tytułu żadnego uszczerbku. Miesięczną stawkę czynszu strony umowy ustaliły na 600 zł netto. Umowa weszła w życie z dniem podpisania, czynsz miał być płatny od 1 lipca 2008r. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony z jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia. Do umowy sporządzono

aneks z dnia 30 czerwca 2008 r. w którym miesięczną stawkę zmieniono na 500 zł. Aneksem z dnia 25 marca 2009 r. stawkę czynszu zmieniono na 510 zł. Umowa została rozwiązana w 2012 roku.

Dowód:

- **umowa najmu k. 338-339,**
- **aneks do umowy z 30.06. (...). k.340,**
- **aneks do umowy z 25.03.2009 r. k. 341**
- **zeznania świadka K. J. wraz z płytą k. 395-395.**

Wysokość wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania w związku z posadowieniem nośnika reklamowego w okresie od 4 czerwca 2009r. do 24 stycznia 2012r. z nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) z obrębu ewidencyjnego (...), D. 168, jednostka ewidencyjna Miasto S. określona z uwzględnieniem wartości rynkowej nieruchomości, wynosi 12 982,03 zł. Natomiast określona według stawek opłat obowiązujących na nieruchomościach gminnych zgodnie z Zarządzeniami Prezydenta Miasta S. w sprawie udostępniania nieruchomości w celu umieszczenia reklam i oznaczeń przedsiębiorcy wynosi 15.622,41 zł.

Dowód:

- **pisemna opinia biegłego sądowego P. A. z dnia 19.02.2018r. wraz z dokumentacją k. 249 – 273,**
- **pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego P. A. z dnia 08.06.2018r. k. 295-297.**
- **ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego P. A. z dnia 27.11.2018r. k. 321 – 322.**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, tj. co do kwoty 12 982,03 zł, co odpowiadało wyliczonej przez biegłego sądowego wysokości wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania w związku z posadowieniem nośnika reklamowego w okresie od 4 czerwca 2009r. do 24 stycznia 2012r. na nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) z obrębu ewidencyjnego (...), D. 168, jednostka ewidencyjna Miasto S., określonej z uwzględnieniem wartości rynkowej nieruchomości. Od zasądzonej kwoty roszczenia głównego należały się powódce odsetki ustawowe od dnia 25 czerwca 2013r. do 31 grudnia 2015r. oraz ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części powództwo należało oddalić.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności, a nadto na podstawie osobowego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków W. B., A. P., K. J.. Z zaznaczeniem, iż zeznania dwóch pierwszych świadków z uwagi na swoją ogólnikowość nie były przydatne do ustalenia powyższego stanu faktycznego. Zeznania wszystkich świadków były wiarygodne, logiczne, wewnątrznie spójne, a zarazem korespondowały z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Szczególne znaczenie dla rozstrzygnięcia istoty sprawy miały jednak zeznania świadka K. J., przedłożona przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowa najmu terenu z dnia 30 czerwca 2008r. wraz z aneksami, a także opinie biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości, których ocena i wymowa zostanie omówiona w dalszej części uzasadnienia.

Gmina M. S. dochodziła zasądzenia na jej rzecz od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwoty 15.636,48 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 lutego 2012r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie w okresie od 4 czerwca 2009 r. do 24 stycznia 2012r. z nieruchomości gruntowej, składającej się z działki numer (...) obręb 168 D. w S. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę nr (...). Podstawa faktyczna dochodzonego roszczenia wiązała się z posadowieniem na wyżej wskazanej nieruchomości nośnika reklamowego o

wymiarach 6m x 3m przez spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., która to spółka zawarła umowę najmu terenu z pozwaną (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Pozwana spółka nie miała natomiast żadnych praw do posiadania i dysponowania wskazaną nieruchomością, która stanowiła własność powódki. Powódkę i pozwaną nie łączyła bowiem żadna umowa w tym zakresie. Co zostało przyznane przez pozwaną spółkę w jej piśmie (k.33).

Podstawą prawną dochodzonego pozwem roszczenia stanowił art. 224 § 2 k.c. oraz art. 225 k.c. W myśl art. 224 § 2 k.c. od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiły bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiszczyć wartość tych, które zużył. Dla pełności tej regulacji prawnej przytoczenia wymaga §1, który stanowi, iż samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Nabywa własność pożytków naturalnych, które zostały od rzeczy odłączone w czasie jego posiadania, oraz zachowuje pobrane pożytki cywilne, jeżeli stały się w tym czasie wymagalne. Stosownie zaś do art. 225 k.c. obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Jednakże samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, których z powodu złej gospodarki nie uzyskał oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy, gdyby znajdowała się w posiadaniu uprawnionego.

Z powyższego wynika, iż samoistny posiadacz w złej wierze, jak i samoistny posiadacz w dobrej wierze, który dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie nieruchomości, zobowiązani są do wynagrodzenia właścicielowi za korzystanie z nieruchomości. Brak odrębnej regulacji prawnej dotyczącej obowiązków posiadaczy nieruchomości po utracie tytułu prawnego do ich zajmowania, bądź którzy nigdy nie dysponowali takim tytułem, wskazuje, iż wymienione przepisy mogą być podstawą roszczeń właścicieli przeciwko bezprawnym posiadaczom nieruchomości o wynagrodzenie za korzystanie z tych nieruchomości.

Zgodnie z art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

Obowiązek wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wynikający z powyższych przepisów istnieje niezależnie od tego, czy posiadacz w sposób efektywny korzystał z rzeczy stanowiącej własność innej osoby, czy przyniosło mu to jakiegokolwiek wymierne korzyści, a nadto czy pozbawienie właściciela władztwa nad przedmiotem własności skutkowało powstaniem szkody w jego majątku. Wysokość należności za korzystanie z cudzej rzeczy bez podstawy prawnej winna odpowiadać stawkom rynkowym związanym z korzystaniem z rzeczy danego rodzaju oraz zależy od czasu, w jakim pozwany dysponował bez podstawy prawnej przedmiotem należącym do innej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.04.2004 r., sygn. IV CK 273/03, Lex nr 183707, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.04.2000 r., sygn. IV CKN S/00, Lex nr 52680).

Wobec stanowiska strony pozwanej, która kwestionowała swoją legitymację bierną, oraz powoływała się na brak złej wiary wynikający z domniemania wyrażonego w art. 7 k.c. w pierwszej kolejności odnieść się należy do tych właśnie kwestii. Pozwana w toku procesu podnosiła, że strona powodowa nie wykazała żadnymi dokumentami faktu posiadania spornej nieruchomości przez pozwaną w okresie objętym powództwem, a w szczególności okresu w jakim pozwana miała być posiadaczem nieruchomości. Kwestionowała również sposób wyliczenia kwoty należności głównej. W ocenie powódki posiadanie przez pozwaną spornej nieruchomości w okresie od 1 listopada 2011r. (przy uwzględnieniu oczywistej omyłki pisarskiej w piśmie pozwanej k.33) do 2 lutego 2012 r. zostało przyznane. Wynika to z dowodu z dokumentu t.j. przywołanego pisma pozwanej na k.33.

Stanowisko pozwanej w powyższym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. W świetle przedłożonej przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy najmu terenu oraz aneksów do tych umów jednoznacznie wynika, że pozwana korzystała

z nieruchomości stanowiącej własność powódki, i to w całym okresie objętym pozwem. Z umowy najmu z dnia 30 czerwca 2008 r. wynika, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. (która określała się jako wynajmujący) oddała do użytkowania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. powierzchnię terenu przy ul. (...)/Sanatoryjna w S. w celu zainstalowania nośnika reklamowego o wymiarach 6x3 m. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. oświadczyła jednocześnie, że jest administratorem wyżej wskazanego terenu i w przypadku gdyby umowa naruszyła prawa osób trzecich w odniesieniu do przedmiotu najmu przejmie na siebie wszelkie roszczenia. Powyższe znalazło potwierdzenie w zeznaniach K. J., prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., która potwierdziła współpracę ww. spółek od 2008r. i fakt wykonywania zawartej umowy do 2012r. Co więcej, o wykonywaniu umowy i bezumownym korzystaniu z nieruchomości na podstawie ww. umowy wskazuje również dokumentacja fotograficzna przedłożona przez stronę powodową. Przedłożone zdjęcia oznaczone zostały datami, zaś dołączona do nich dokumentacja w postaci zestawienia wyjść służbowych potwierdza fakt wizytowania ww. nieruchomości przez upoważnionego pracownika Urzędu Miejskiego w tych właśnie datach. W świetle wyżej wskazanych dowodów, mając dodatkowo na uwadze treść pisma pozwanej (k. 33), wskazać należy, że w okresie objętym pozwem pozwana, jako posiadacz samoistny, korzystała z nieruchomości powódki bez odpowiedniej umowy.

Za bezzasadny należy również uznać argument strony pozwanej wskazujący na posiadanie nieruchomości w dobrej wierze. Obowiązujące przepisy Kodeksu cywilnego nie zawierają definicji pojęcia dobrej lub złej wiary. W doktrynie przyjmuje się, że w dobrej wierze jest ten, kto powołując się na określone prawo lub stosunek prawny, pozostaje w usprawiedliwionym, błędnym przekonaniu, że przysługuje mu określone prawo lub istnieje określony stosunek prawny. Z kolei w złej wierze będzie ten kto wie, albo wiedzieć powinien na podstawie towarzyszących okoliczności, że nie przysługuje mu określone prawo lub nie istnieje określony stosunek prawny. Choć art. 7 k.c. statuuje domniemanie dobrej wiary, jednak dobra wiara oznacza taki stan świadomości danej osoby, w którym ma ona błędne, ale usprawiedliwione okolicznościami przekonanie o istnieniu jakiegoś prawa lub stosunku prawnego. Dobrą wiarę wyłącza nie tylko świadomość, że zbywca nie jest uprawniony do rozporządzenia rzeczą, ale także sytuacja, gdy brak tej świadomości jest wynikiem niedbalstwa lub niezachowania wymaganej w danych okolicznościach staranności (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20.06.2017 r., I ACa 593/16, LEX nr 2322304). W realiach przedmiotowej sprawy pozwana zawierając umowę z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., określiła się jako administrator nieruchomości, której właścicielem była Gmina M. S.. Pozwana nie miała przy tym zawartej z powódką żadnej umowy. Co istotne, nie przedłożyła też żadnych dowodów, ani nie podniosła jakichkolwiek przekonujących argumentów wskazujących na usprawiedliwienie jej świadomości co do przysługującego prawa. Brak więc podstaw do uznania, że przekonanie pozwanej było usprawiedliwione okolicznościami, a tym samym by można ją było uznać za posiadacza w dobrej wierze. W przypadku każdej nieruchomości, która ma założoną księgę wieczystą jej stan prawny można zweryfikować z uwagi na dostępność wglądu do ksiąg wieczystych za pośrednictwem internetowej przeglądarki ksiąg wieczystych, po uprzednim ustaleniu z uwagi na położenie działki jej numeru. Co też nie stanowi dużej trudności z uwagi na internetowy dostęp do map, czy uzyskanie tej informacji w właściwym ośrodku dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej. Pozwana spółka powołuje się w tym zakresie na błędy „pośrednika”. Ustalenia „pośrednika” nie są w ocenie Sądu takimi usprawiedliwionymi okolicznościami do przyjęcia dobrej wiary w okolicznościach niniejszej sprawy, a przyjęcie stanowiska pozwanej w tym zakresie byłoby dużym polem do różnego rodzaju nadużyć w kwestii prawa własności.

Wobec ustalenia, że pozwana w złej wierze posiadała samoistnie sporną nieruchomość w okresie wskazanym w pozwie, główną kwestią sporną pozostawała wysokość przysługującego stronie powodowej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Z uwagi na wniosek strony powodowej w tym przedmiocie, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości. Dowód z opinii biegłego został dopuszczony na okoliczność ustalenia wysokości wynagrodzenia należnego Gminie M. S. z tytułu korzystania z nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) w obrębie 168 D., w postaci posadowienia nośnika reklamowego o wymiarach 6m x 3m w okresie od 4 czerwca 2009 r. do 24 stycznia 2012 r. Biegły sądowy w opinii z dnia 19 lutego 2018 r. dokonał oszacowania wartości zgodnie z dwoma wariantami: Wariant A: wysokość wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania w związku z posadowieniem nośnika reklamowego w okresie od 4 czerwca 2009 r. do 24 stycznia 2012 r. z nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) z obrębu ewidencyjnego (...), D. 168, jednostka ewidencyjna Miasto S. określona z

uwzględnieniem wartości rynkowej nieruchomości wynosi 12.980 zł (12.982,03 zł przed zaokrągleniem). Wariant B: wysokość wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania w związku z posadowieniem nośnika reklamowego w okresie od 4 czerwca 2009 r. do 24 stycznia 2012 r. z nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) z obrębu ewidencyjnego (...), D. 168, jednostka ewidencyjna Miasto S. określona według stawek opłat obowiązujących na nieruchomościach gminnych zgodnie z Zarządzeniami Prezydenta Miasta S. w sprawie udostępniania nieruchomości w celu umieszczenia reklam i oznaczeń przedsiębiorcy wynosi: 15.620 zł (15.622,41 zł przed zaokrągleniem). Biegły podał, że w aktach sądowych sprawy brak jest danych dotyczących wymiarów fundamentu, na którym posadowiony był nośnik, wysokość całkowita budowli oraz powierzchni gruntu o ograniczonym sposobie wykorzystania, nadto w czasie oględzin nośnik nie znajdował się już na nieruchomości. Biegły sporządził opinię w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy na podstawie których przyjął, iż na działce w okresie od 4 czerwca 2009 r. do dnia 24 stycznia 2012 r. był posadowiony nośnik reklamowy o wymiarach 6m x 3m (18m²). W wariantcie A biegły sądowy określił wartość 1 m² dla obiektu podlegającego wycenie – 179,14 zł. Dokonał określenia powierzchni gruntu o ograniczonym sposobie korzystania z tytułu posadowienia nośnika reklamowego poprzez uwzględnienie wymiarów nośnika reklamowego (powierzchnia reklamowa 6mx3m) oraz minimalnej odległości od dróg publicznych wskazujących bezpieczną odległość budowli, co pozwoliło założyć, że powierzchnia ograniczenia nieruchomości wokół budowli wraz ze strefą bezpieczną w przypadku awarii lub jej przewrócenia wynosi po 6m z każdej strony budowli tj. 18m x 12m = 216m². Biegły określił potencjalny dochód brutto za okres od 4 czerwca 2009 r. do 21 grudnia 2009 r. na kwotę 2.838,56 zł, za cały rok 2010 na kwotę 4.910 zł, za cały rok 2011 na kwotę 4.910,30 zł oraz za okres od 1 stycznia 2012 r. do 24 stycznia 2012 r. na kwotę 322,87 zł. Przy powyższych założeniach wynagrodzenie z tytułu korzystania z części nieruchomości w strefie zajętej pod nośnik w okresie od 4 czerwca 2009 r. do 24 stycznia 2012 r. wyniosło 12.982,03 zł (w opinii błąd rachunkowy 12.982,02 zł). Biegły zaokrąglił tę kwotę i jako przyjętą wartość w wariantcie A wskazał kwotę 12.980 zł. Obliczeń związanych z wariantem B biegły sądowy dokonał na podstawie uregulowań dotyczących zasad udostępniania nieruchomości dla potrzeb umieszczenia reklam i oznaczeń przedsiębiorców na gruntach stanowiących własność Gminy M. S. oraz Skarbu Państwa w okresie od 4 czerwca 2009 r. do 24 stycznia 2012 r. tj. Zarządzenia Prezydenta Miasta r. Nr 488/08 z dnia 7 listopada 2008 r., Nr 549/09 z dnia 18 listopada 2009 r. oraz Nr 573/11 z dnia 21 listopada 2011 r. w sprawie udostępniania nieruchomości w celu umieszczenia reklam i oznaczeń przedsiębiorcy. Biegły przyjął, iż powierzchnia reklamowa wynosiła 18m². Miesięczne stawki opłat za reklamy zgodnie z załącznikami wyżej wymienionych zarządzeń w latach 2009-2011 wynosiły 411 zł + 13,50 zł za każdy następny 1 m² ponad 12 m² = 411 + (6m² x 13,50) = 492 zł/miesiąc; obowiązujące w roku 2012: 452 zł + 15 zł za każdy następny 1 m² ponad 12 m² = 542 zł/miesiąc. Przy powyższych założeniach opłata z tytułu bezumownego umieszczenia nośnika reklamowego w spornym okresie wyniosła 15.622,41 zł a przyjęto 15.620 zł. Czyli kwotę niższą od objętej żądaniem (15.636,48 zł). W opiniach uzupełniających biegły ustosunkował się do zarzutów stron. Wskazał, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości stanowi zadośćuczynienie właściciela nieruchomości za utracone dochody i jest określany jednorazowo za okres korzystania z nieruchomości przez posiadacza bez tytułu prawnego na mocy art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c. Według uchwały SN z 17 czerwca 2005 r. (sygn. akt III CZP 29/05) „właścicielowi nieruchomości przysługuje roszczenie o odpowiednie wynagrodzenie za korzystanie z niej, przeciwko posiadaczowi w złej wierze, niezależnie od zgłoszenia roszczenia określonego w art. 222 § 2 k.c.”. Z uzasadnienia do ww. uchwały Sądu Najwyższego wynika, że odpowiednie wynagrodzenie powinno być proporcjonalne do stopnia ingerencji posiadacza w treść prawa własności powoda, uwzględnić wartość nieruchomości i takim kontekście ocenić spodziewane korzyści z uszczuplenia prawa własności. Wynagrodzenie powinno być niższe od wartości nieruchomości. Na podstawie analizy aktualnej metodyki dotyczącej wyceny nieruchomości ustalono, że tematyka określania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości uwzględniająca powyższe akty prawne opisana jest w Krajowym Standardzie Wyceny Specjalistycznym „Określanie wartości służebności przesyły i wynagrodzenia za jej ustanowienie raz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez przedsiębiorców przesyłowych”. Biegły wskazał, że na podstawie ustawy o drogach publicznych ustalił odległość, jaką powinno się zachować przy lokowaniu podobnych do nośnika budowli reklamowych. Odległość ustawowa – 6m, ma zapewnić bezpieczeństwo publiczne w sytuacji ewentualnego wywrócenia się lub awarii. Mimo braku danych fundamentu i wysokości nośnika należy przyjąć strefy bezpieczeństwa z uwagi na dostęp do nośnika. Biegły stwierdził, że stanowisko powódki wyrażone w piśmie z dnia 8 marca 2018

r. nie zmienia jego stanowiska w zakresie powierzchni nieruchomości z której korzystała bezumownie pozwana. Określając wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości Sąd przyjął kwotę wyliczoną przez biegłego określoną w wariantcie A, uwzględniając jej wysokość przed zaokrągleniem. W ocenie Sądu opinia biegłego była klarowna, przekonująca i należycie uzasadniona. Biegły odniósł się do zarzutów stron, a przedstawiona przez niego argumentacja jest trafna i zasadna. Przy ocenie opinii Sąd miał na uwadze, że biegły – z uwagi na usunięcie nośnika reklamowego i brak możliwości dokonania jego pomiaru – nie dysponował dokładnymi informacjami odnośnie wymiarów nośnika i jego dokładnego położenia. Mimo tego wyliczenie dokonane przez biegłego zasługuje na uwzględnienie, a zarzuty strony pozwanej nie wydają się zasadne. Przede wszystkim niezrozumiałe jest formułowanie przez pozwaną żądania wyznaczenia powierzchni z której bezumownie korzystała poprzez odniesienie do powierzchni fundamentu nośnika. Oczywiście jest, że zainstalowanie nośnika reklamowego na nieruchomości powódki wiązało się z korzystaniem z tej nieruchomości nie tylko na powierzchni zajmowanej przez podstawę nośnika czy też na obszarze powierzchni reklamowej. Nośnik reklamowy służył przecież określonej celowi – wiązał się z regularną zmianą reklam, co powodowało konieczność dojazdu do niego odpowiedniego samochodu czy też użycia przez pracowników innego sprzętu koniecznego do zmiany eksponowanych reklam. Pozwana nie ma przy tym racji wskazując, że nośnik reklamowy położony był w bezpośrednim sąsiedztwie drogi, co umożliwiało jego obsługę z ulicy. Takiej tezie przeczy dokumentacja fotograficzna, zwłaszcza zdjęcia na k. 21 i 23. Choć powyższe zdjęcia nie pozwalają na dokonanie precyzyjnych wyliczeń, jednak wyraźnie widać na nich, że nośnik reklamowy znajdował się w pewnej odległości od ulicy i dla jego obsługi czy konserwacji konieczny był wjazd na nieruchomość i dokonanie wszelkich czynności z terenu należącego do powódki. Ta konieczność uniemożliwiała zatem korzystanie przez powódkę z nieruchomości również na terenie położonym bezpośrednio przy nośniku, a nie tylko w obrębie powierzchni fundamentu czy samego nośnika. Chybiony jest również zarzut odniesienia się przez biegłego do regulacji dot. urządzeń przesyłowych. Argumentując zarzut z tym związany pozwana podniosła, iż nie jest to zrozumiałe z uwagi na rodzaj i charakter nośnika reklamowego, który jest pojedynczym obiektem, a nie urządzeniem przesyłowym wchodzącym w skład większej sieci przesyłowej. Strona pozwana nie wyjaśniła jednak w jaki sposób fakt bycia częścią większej sieci przesyłowej pojedynczego obiektu, o określonych wymiarach zmienia wgląd na obliczenia w stosunku do obiektu o podobnych wymiarach nie wchodzącego w skład sieci przesyłowej. Dokonane przez biegłego obliczenia odnosiły się przecież do konkretnych wymiarów powierzchni reklamowej (podkreślić należy - jedynych wymiarów jakie biegły posiadał) i skorzystanie przez niego z metody obliczeń wykorzystywanej przy obliczaniu powierzchni wynagrodzenia za bezumowne korzystanie w przypadku urządzeń przesyłowych było uzasadnione. Przyjęta przez biegłego metoda polegająca zatem na wyznaczeniu odpowiedniej powierzchni ograniczenia nieruchomości wokół budowli wraz ze strefą bezpieczną w przypadku awarii lub jej przewrócenia poprzez określenie tej strefy na 6 metrów powierzchni reklamowej jest zatem trafna i uzasadniona charakterem i ilości danych jakie biegły posiadał. Co więcej biegły odwołał się przy tym do odpowiedniej regulacji dot. minimalnej odległości obiektów budowlanych od dróg publicznych. Wyznaczenie minimalnej strefy koniecznej dla obsługi i konserwacji nośnika, z uwzględnieniem względów bezpieczeństwa i ograniczeń wynikających z przepisów prawa dot. minimalnej odległości od dróg publicznych było zatem w ocenie Sądu zasadne i prawidłowe. Podkreślić przy tym należy, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości powinno być proporcjonalne do stopnia ingerencji posiadacza w treść prawa własności powoda. Oczywiście jest przy tym, że zainstalowanie nośnika reklamowego na nieruchomości nie ogranicza korzystania z niej wyłącznie w obrębie jej podstawy czy powierzchni reklamowej, lecz uniemożliwia wykorzystanie nieruchomości w szerszym zakresie, na większej powierzchni – choćby z uwagi na powołaną już konieczność konserwacji i obsługi nośnika czy też zapewnienia reklamie odpowiedniej ekspozycji (uniemożliwienie wykorzystania terenu przed nośnikiem w sposób ingerujący w widoczność umieszczonej na nim reklamy). Wreszcie wskazać należy, że w orzecznictwie przyjmuje się, iż adresat roszczenia o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, ma obowiązek uiścić właścicielowi nieruchomości taką, co do zasady, kwotę, jaką musiałby zapłacić, gdyby jego posiadanie opierało się na prawie. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w art. 224 § 2 k.c., powinna zatem odpowiadać stawkom za korzystanie z rzeczy określonego rodzaju, biorąc pod uwagę ceny występujące na rynku (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 grudnia 2013 r. I ACa 535/13). Wynagrodzenie, którego dochodzi się od samotnego posiadacza w złej wierze części nieruchomości, nie stanowi odszkodowania, lecz wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy. Gdyby bowiem posiadanie cudzej rzeczy było osadzone w stosunkach umownych, korzystający byłby zobowiązany do określonego świadczenia pieniężnego. Wobec tego należy przyjąć, że wynagrodzenie takie powinno odpowiadać dochodowi, jakie

właściciel mógłby osiągnąć na podstawie ważnego stosunku prawnego, na przykład umowy najmu czy dzierżawy. Czynsz taki byłby wtedy ustalany według zasad rynkowych panujących w danym okresie, na danym terenie. Wysokość świadczenia pieniężnego powinna być zatem ustalana o ceny występujące na rynku obrotu nieruchomościami za korzystanie z rzeczy określonego rodzaju (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 kwietnia 2014 r. V ACa 940/13). Odnosząc poglądy wyrażone w ww. orzeczeniach do realiów przedmiotowego postępowania nie sposób nie odnieść się do treści umowy najmu terenu nr F/SZ/52 z dnia 30 czerwca 2008 r., którą zawarła pozwana ze spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. W przedmiotowej umowie pozwana, określająca się jako administrator terenu, wynajęła wskazanej spółce powierzchnię terenu w celu zainstalowania nośnika reklamowego. Miesięczny czynsz określono na 600 zł, przy czym aneksami był on zmniejszany do kwot 500 zł i 510 zł. Choć postanowienia powyższej umowy nie determinują wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości, to jednak pokazują, że proponowany przez pozwaną sposób wyliczeń wysokości owego wynagrodzenia – pomnożenie odpowiednich przeliczników z uwzględnieniem wyłącznie wielkości fundamentu nośnika – byłby zupełnie oderwany od stawek obowiązujących na rynku.

Odnosząc się zaś do zarzutu strony powodowej wskazać należy, że analiza pisma z dnia 8 marca 2018r. wskazuje, iż wynikał on z błędnego odczytania metodyki wyznaczenia wielkości powierzchni z której bezumownie korzystała pozwana. Strona powodowa wskazała, że wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości została przez biegłego obliczona poprzez iloczyn wymiarów nośnika oraz powierzchni ograniczenia wraz ze strefą bezpieczną. Powód błędnie odczytał, że strefa powierzchni ograniczenia nieruchomości wraz ze strefą bezpieczną została przez biegłego określona na $12m^2$ i wielkość ta została następnie pomnożona przez powierzchnię reklamową nośnika ($18m^2$). Stąd sugestia zawarta w piśmie wskazuje, że mnożnik wykorzystany przy obliczeniu powinien wynosić nie $12m^2$ a $12,6 m^2$. Ten argument jest jednak bezzasadny, gdyż w swoich obliczeniach nie mnożył pól powierzchni reklamowej i strefy ograniczenia, ale wyliczał ową strefę, która została następnie pomnożona przez przyjęte przez niego (nie kwestionowane przez strony) przeliczniki, wg. określonego wzoru nakierowanego na obliczenie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Wielkość tej strefy została określona na $216m^2$ i jak już uprzednio wskazano, jest to wielkość racjonalna, uzasadniona charakterem budowli i konicznością zapewnienia jej obsługi i konserwacji, a także uwzględnienia kwestii bezpieczeństwa. Dopiero ta wielkość została następnie pomnożona odpowiednio czynniki wpływające na wysokość wynagrodzenia i dała wynik wskazany w wariancie A. Stosownie do powyższej argumentacji Sąd przyjął, że biegły, w wariancie A, dokonał prawidłowego wyliczenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez pozwaną. Sposób obliczenia przez niego kwoty określonej w wariancie B odpowiada metodyce wyliczenia dokonanego przez powódkę (różnica w kwocie wynika z odmiennie obliczonej opłaty za część 2012 r.), jednak wariant ten nie uwzględnia cen rynkowych, a odnosi się jedynie do przyjętych przez Gminę M. S. stawek opłat.

Sąd skorygował przyjętą przez biegłego kwotę wyrażoną w wariancie A, gdyż wymieniony z niewiadomych przyczyn zaokrąglił wynik dokonanych obliczeń. Jako, że stronie powodowej należy się pełne wynagrodzenie, należało zasądzić dokładną sumę należności za cały okres bezumownego korzystania z nieruchomości przez pozwaną, bez zaokrąglania jej w dół t.j. kwotę 12.982,03 zł (z zaznaczeniu , iż w wyliczeniu biegłego na kwotę 12.982,02 zł wystąpił błąd rachunkowy).

Odnosząc się zatem do roszczenia głównego Sąd zasądził od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na rzecz powódki Gminy M. S. kwotę 12 982,03 zł, w pozostałym zaś zakresie powództwo co do należności głównej oddalił w pkt II wyroku. Orzekając o odsetkach ustawowych Sąd miał na uwadze, że pierwotne wezwania do zapłaty nie były kierowane do pozwanej, a do spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Dopiero pismem z dnia 12 czerwca 2013r., które zostało doręczone pozwanej 17 czerwca 2013r., powódka skutecznie wezwała do zapłaty (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Zgodnie z art. 455 k.c., od momentu doręczenia wezwania pozwani byli zobowiązani do spełnienia świadczenia. Termin spełnienia świadczenia określony został w wezwaniu na 7 dni. Dopiero więc po upływie tego terminu pozwana pozostawała w opóźnieniu względem powódki. Roszczenie o zapłatę odsetek zasługiwało zatem na uwzględnienie od dnia 25 czerwca 2013r. W pozostałej części Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania odsetkowego w pkt II wyroku. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie – w wysokości równej sumie stopy referencyjnej

Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Wzmiankowany przepis został znówelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. należało zasądzić odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

O kosztach postępowania przy uwzględnieniu wyniku procesu orzeczono w pkt III wyroku w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. i oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (t. j.: Dz. U. z 2013 r. Nr 490 ze zm.). Sąd uznał w sprawie stronę powodową za wygrywającą spór w zakresie 83 % żądania. W konsekwencji dokonał stosunkowego rozdzielenia poniesionych przez strony kosztów postępowania i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.834,20 zł z tego tytułu. Na poniesione przez powódkę koszty wynoszące łącznie 5.111,09 zł składały się: poniesiona przez nią opłata sądowa w kwocie 782 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, koszty opłaty kancelaryjnych w łącznej kwocie 8 zł, wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego w kwocie 1.921,09 zł. Na poniesione przez pozwanego koszty składały się jedynie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł. Stąd powódce należały się koszty w kwocie 3.834,20 zł (83 % z kwoty 5.111,09 zł t.j. 4.242,20 zł, a pozwanemu koszty w kwocie 408 zł (17 % z kwoty 2.400 zł). Różnica tych kwot (4.242,20 zł - 408 zł) daje kwotę 3.834,20 zł nadal należną powódce. Natomiast różnicę w zaliczce uiszczonej przez powódkę na poczet opinii biegłego w kwocie 2.000 zł, a wydatkowanej faktycznie w kwocie 1.921,09 zł (t.j kwotę 78,91 zł) zarządzeniem z dnia 02 października 2020r. zarządzono zwrócić powódce. Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska

Sygn. akt I C 2092/14

Zarządzenia:

Dnia 23 października 2020r.

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. a/a. Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska